

MOHAI V. LAJOS

Angyalvers

*Ágyad szélén ülve az Ég kérge lehámlik,
hol elrejt a helyed, megtorpan ott más is.
Az Éj porladó füstje az időmbe tévedt.
Isten intésére csak az angyal tér meg?*

Égi bolthajtás alatt

Kosztolányinak

*Amikor elmerülnek a holtak,
és visszatérnek a Föld porába,
kialvó életükből kilépve,
égi bolthajtás alá húzódnak.*

*Onnan a szemközti világból
— élők tiltott helyen — figyelnek;
szótlanságuk túlcsoordul a síron,
mocorgásuk virágmintás selyem.*

*Már nem féltik éjük magányát —
a földi siralomvölgyet annyi
éven át járták, s megelégtették
a kapott régi leckét: porszemnyi*

*sorsuk odaadása volt nemrég
a tünékeny lét, semmibe vert ék —
most ködként inognak, elmerültek —
bevárnak engem, követem őket.*

Színezüst

*A füst, a füst. Elhamvad az avarban.
Isten lesütött szeme. Földön. Fagyban.*

*A fal, a fal. Ócskavas roskadt árnya.
Bádog-hullám hideg aritmiája.*

*A kert, a kert. A földalatti sebhely.
Angyaljelmez. Bombatölcsér. Dermedt hely.*

*A hó, a hó. Tuják. Fenyők gyantája.
Meszesgödör jég-szilánkos határa.*

*A test, a test. Körték az alvadt szélben.
Hátukon a gömbölyű Nap. Sötétben.*

*Tükrömályos az ég. Az ég. Akna.
A hang egy cérnaszállban elakadna.*